

Arrest

nr. 186 439 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat B. GIJSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 30 maart 2014 te Wetteren door de politie geïnterpelleerd naar aanleiding van illegaal verblijf.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 30 maart 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Verzoekster diende op 26 mei 2014 een asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 13 augustus 2014 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.5. Op 21 december 2014 werd verzoekster wederom geïnterpelleerd in Wetteren omwille van illegaal verblijf.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 21 december 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 16 april 2015 (RvV 16 april 2015, nr. 143 469).

1.7. Verzoekster legde op 9 november 2015 te Wetteren een verklaring af van wettelijke samenwoning met dhr. S. A. S., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.8. Verzoekster diende op 30 maart 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische partner.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 26 september 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 30 september 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.03.2016 werd ingediend door:

Naam: B.(...)

Voor naam: A.(...)

Nationaliteit: Iran

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende bewijzen voor:

- attest 'aanvraag tot vaststelling van arbeidsongeschiktheid van 33% of meer' (RVA) dd. 28.09.2007 waaruit blijkt dat de referentiepersoon definitief vrijgesteld is van de bepalingen inzake het actieve zoekgedrag naar werk

- attest VDAB 'deelname aan acties screening en/of activeringbegeleiding' dd. 02.12.2015

- attest ABW Wetteren dd. 30.11.2015 waaruit blijkt dat hij in de periode maart - oktober 2015 een maandelijks werkloosheidsuitkering van gemiddeld €1147,56 ontving

- historiek financiële verrichtingen (AXA) ten gunste van de referentiepersoon voor de periode september - november 2015 waaruit, naast de voorgelegde werkloosheidsuitkering, tevens twee terugbetalingen vanwege Bond Moysen (01.09 en 21.10.2015), een storting in cash (13.10.2015), een

storting vanwege het Agentschap Integratie en Inburgering (26.10.2015) en een terugstorting vanwege Electrabel (20.11.2015) blijken: echter, de exacte aard en regelmatigheid van deze betalingen / (terug)stortingen blijken niet uit het voorgelegde document. Deze bedragen kunnen dan ook niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt. Aangezien de referentiepersoon heden vrijgesteld is van de verplichting beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt, wordt de voorgelegde werkloosheidsuitkering in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Echter, uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Gelet op de maandelijkse vaste kosten zoals o.a. de maandelijkse huislasten van €400 en de kosten van de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke minderjarige kinderen is geen sprake, evenmin van een medische probleem in hoofde van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en haar partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10ter, §2, 12bis, §3, 40ter en 42 van de 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster formuleert haar enig middel als volgt:

“De bestreden beslissing maakt een schending uit van de hierboven geciteerde wetsartikelen en algemene beginselen doordat:

* Zij in eerste instantie een bijzonder zware en buitenproportionele impact heeft op het gezinsleven van verzoekster, zoals nochtans beschermd door art. 8 E.V.R.M.:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoekster bouwt al meer dan 3 jaar een duurzame relatie op met haar partner met wie zij een verdere toekomst beoogt. Bovendien willen zij trouwen.

Verzoekster tracht zich sinds haar aankomst in België te integreren in de maatschappij. Zo heeft zij een aanvraag ingediend om haar Iranese diploma in België te laten erkennen zodat zij zo snel mogelijk aan de slag kan, bovendien volgt zij sinds begin 2016 lessen Nederlands. (STUKKEN 6 & 7)

Zij tracht aldus een volwaardig lid van de maatschappij te worden en bij te dragen om een waardige toekomst uit te bouwen met haar partner.

Verzoekster op heden het land uitwijzen impliceert dan ook een ontzegging van een gezinsleven van verzoekster en maakt een schending uit van art. 8 EVRM.

Bovendien schendt de bestreden beslissing artikel 42, §1, lid 2 Vw. Zo stelt dit artikel:

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden."

Kortom, indien verweerder oordeelt dat het gemiddeld maandelijks inkomen van de Belgische partner lager ligt dan het referentiebedrag van 120% van het leefloonbedrag, dringt zich een behoefteanalyse op.

Zo oordeelde het Hof van Justitie in het arrest Chakroun van 4 maart 2010 n.a.v. een afwijzing van gezinshereniging door de Nederlandse overheid omwille van financiële middelen die lager lagen dan vereist door de Nederlandse wet:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomstenvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld."

De loutere afwijzing van de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden, louter omdat de referentiepersoon geen 120% van het bedrag bedoeld in art. 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie beschikt, is aldus niet in overeenstemming met rechtspraak van het Hof Van Justitie.

Zo stelt bovendien de Raad van State in haar advies van 4 april 2011 omtrent de nieuwe strengere criteria inzake het "criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen" alvast onverbloemd: "zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie."

Dit behoefteonderzoek is trouwens verplicht voorgeschreven in artikel 42, §1, tweede lid Vw.

Aldus dient er, indien het inkomen niet voldoet aan de vereiste 120% van het leefloonbedrag, een behoefteanalyse te worden gemaakt. Dit omdat de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kunnen verschillen.

Desalniettemin werd deze concrete behoefteanalyse niet verricht door verweerder.

In casu is het duidelijk dat verweerder op geen enkele wijze een deugdelijk behoefteonderzoek, gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens, heeft doorgevoerd.

Immers zou duidelijk zijn geworden dat verzoekster en haar partner zelf in hun behoeften kunnen voorzien en niet ten laste zouden vallen van de sociale zekerheid, zoals inmiddels reeds meer dan 3 jaar zonder problemen is verlopen.

Door eenvoudigweg te stellen dat 120% van het leefloon wel het strikte minimum is die de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben, blijkt niet dat effectief een concrete behoefteanalyse heeft plaatsgevonden.

Bovendien wordt deze behoefteanalyse, indien zij al heeft plaatsgevonden, quod non, allerm minst gemotiveerd.

Verweerder stelt zeer algemeen dat 'gelet op maandelijks vaste kosten zoals o.a. maandelijks huislasten van €400 en de kosten van de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderwtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben.'

Het enige concrete bedrag dat in aanmerking wordt genomen is de huurlast van €400, hetgeen zeer laag ligt. Voor het overige wordt er met geen enkel correct en feitelijk gegeven rekening gehouden.

Zij stelt simpelweg dat niet voldaan is aan de vereiste bestaansmiddelen en stelt dan dat 'de bestaansmiddelen te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen.' Dit kan onmogelijk volstaan als effectief behoefteonderzoek.

Uit de ter beschikking zijnde gegevens beschikt de Belgische partner over een minimum vast netto maandinkomen van €1.219,53 (STUK 8) hetgeen meer is dan 105% van het leefloon voor een gezin ten laste.

In casu heeft de referentiepersoon stukken kunnen voorleggen waaruit blijkt dat hij aldus meer bestendige inkomsten heeft dan 100% van het leefloon voor personen met een gezin ten laste. Aldus heeft hij hogere inkomsten dan wanneer hij zou terugvallen op het sociale zorgstelsel.

Het dient nogmaals te worden herhaald dat verzoekster en haar partner al sinds 2013 een stabiele relatie hebben, waarbij zij steeds in hun eigen behoeften konden voorzien. Verzoekster voegt stukken waaruit blijkt dat haar partner, zijnde de referentiepersoon, steeds hard gewerkt heeft en nu door een zware rugoperatie genoodzaakt is thuis te blijven en terugvalt op een werkloosheidsuitkering. (STUK 9)

Bovendien werd door verweerder met andere inkomsten geen rekening gehouden. Verweerder is volledig voorbij gegaan aan de eigen mogelijkheden van verzoekster. Zo heeft zij een Iraans diploma verpleegkunde waarmee zij zodra het wordt erkend aan de slag wil. Bovendien is zij eigenaar van een onroerend goed gelegen in Iran. (STUKKEN 5 & 6)

Verweerder heeft geen rekening gehouden met deze feitengegevens van verzoekster.

Naar analogie:

De argumentatie van de verwerende partij dat wel degelijk een behoefteanalyse werd gemaakt, waarmee zij doelt op de verwijzing, in de bestreden beslissing, naar het feit dat de referentiepersoon de armoedegrens niet of amper bereikt en naar het feit dat de huurprijs 590 euro bedraagt, volstaat niet, om aannemelijk te maken dat een behoefte-analyse werd doorgevoerd zoals bedoeld in de voormelde bepaling.

De verwerende partij heeft dan wel een element uit het administratief dossier aangegrepen om haar betoog aangaande de armoedegrens te ondersteunen, zijnde de verwijzing naar de huurprijs, maar hieruit blijkt niet dat zij is overgegaan tot een behoeftenanalyse in de zin van artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet. Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien."

Eenvoudigweg poneren dat een behoefteonderzoek werd uitgevoerd is nog steeds niet gelijk aan het effectief voeren van een behoefteonderzoek. Uit de motivatie van de bestreden beslissing blijkt helemaal niet dat effectief een concreet behoefteonderzoek werd uitgevoerd in casu, wel in tegendeel.

Indien immers een correct en individueel onderzoek werd uitgevoerd zou gebleken zijn dat verzoekster eigenaar is van een onroerend goed in Iran. (STUK 5)

Dat zij zich dus financieel geen zorgen hoeft te maken.

Dat zij bovendien dochter is van een grote Iraanse zakenman in de export van pistachenoten, één van de belangrijkste exportproducten van Iran. Reden waarom zij reeds eigenaar is van het voornoemd onroerend goed.

Dat hoewel de Belgische partner terugvalt op een vaste werkloosheidsuitkering, hij steeds hard heeft gewerkt en kunnen sparen. (STUK 9)

Dat de Belgische partner genoodzaakt werd terug te vallen op een werkloosheidsuitkering ten gevolge van een zware rugoperatie waardoor hij nu voor 33% arbeidsongeschikt is.

Verweerder had uit al deze gegevens kunnen afleiden dat zowel verzoekster als haar Belgische partner een eigen financieel vangnet achter de hand hebben.

Het is aldus allerm minst de bedoeling van verzoekster en haar partner om te profiteren van het sociale bijstandstelsel in België. Dit blijkt zowel uit de zonet opgesomde gegevens als uit de attesten van het OCMW en Bond Moyson waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster geen uitkeringen ontvangt en geen enkele steunverlening verkrijgt van deze OCMW's. Per definitie is zij niet ten laste van de Belgische Sociale zekerheid (wat net dient na te worden gegaan via het behoefteonderzoek van art. 42 Vw: "welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden") (STUK 10)

Dat zij aldus reeds bijna 3 jaar feitelijk samenwonen, sinds 2015 wettelijk samenwonen, en steeds zelf in hun behoeften konden voorzien.

Dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat zij dit in de toekomst niet zouden kunnen.

Dat zij bovendien hun recht op familieleven willen uitoefenen, willen trouwen en verzoekster als verpleegkundige aan het werk wil gaan.

Alles samen beschouwd is het duidelijk dat verweerder manifest onzorgvuldig heeft geoordeeld en geen enkele werkelijke concrete rekening heeft gehouden met de eigen behoeften van verzoekster en haar partner, inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de Sociale Zekerheid.

Aldus blijkt dat verweerder geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen. Verweerder heeft zich beperkt tot een loutere stijformulering zonder dat enig daadwerkelijk, concreet onderzoek in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet voorligt.

Verweerder is in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feiten vinding, hetgeen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van artikel artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, impliceert dat ook het mede betekende bevel om het grondgebied te verlaten zijn juridische en feitelijke grondslag verliest.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat in de bijlage 20 is opgenomen, is getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Als feitelijke grondslag voor dit bevel wordt aangegeven dat verzoeksters legaal verblijf is verstreken.

Doordat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden middels de vernietiging ervan retroactief uit het rechtsverkeer wordt gehaald, valt de verzoeker terug in de situatie van een ingediende aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). In die situatie kan dan ook niet meer worden vastgesteld dat verzoekers regelmatig verblijf is verstreken. Bijgevolg dient ook de tweede bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - uit het rechtsverkeer te worden genomen door het samen met de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

De bestreden akte dient bijgevolg in haar geheel te worden vernietigd.

Aangezien het middel aldus ernstig en gegrond is”

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een reeks foto's toe, een uittreksel uit het bevolkingsregister, een eigendomsbewijs van een onroerend goed in Iran, haar diploma als verpleegkundige, een inschrijvingsbewijs voor de Nederlandse les, bewijzen van werkloosheidsuitkeringen van haar partner, arbeidscontracten van haar partner, attesten van het OCMW, de 'Bond Moyson' en de RVA (Verzoekschrift, bijlagen 3-10).

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 10ter, §2, en 12bis, §3, van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze deze wetsartikelen, die overigens betrekking hebben op de gezinshereniging met een derdelander en dus niet op de situatie van verzoekster, door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

3.3. Het evenredigheids- of het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt onder andere uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“(…)

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

(....)”

3.8. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 30 maart 2016 te Wetteren een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische partner. Verzoekster legde bij haar aanvraag een betalingsbewijs voor van de administratieve kosten en een afschrift van haar verklaring van wettelijke samenwoning, een kopie van haar paspoort, een document van de RVA van haar Belgische partner d.d. 28 september 2007, een attest van haar Belgische partner inzake de niet-toelaatbaarheid van de VDAB van 2 december 2015, een document van het ABVV betreffende de ontvangen werkloosheidsuitkeringen in 2015 van haar Belgische partner, een historiek van financiële verrichtingen van de AXA-bank van 23 november 2015 en een hele resem bewijsstukken (onder andere een reeks foto's) betreffende het duurzame karakter van haar relatie. Verzoekster werd gevraagd “om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 29/06/2016 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: bewijs voldoende bestaansmiddelen, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, ziektekostenverzekering”.

Op 19 april 2016 maakte verzoekster bijkomend een verklaring van de 'Bond Moyson' en een geregistreerde huurovereenkomst over.

3.9. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op basis van de neergelegde stukken vast dat de door de referentiepersoon ontvangen werkloosheidsuitkeringen als bestaansmiddelen in aanmerking konden worden genomen omdat deze laatste werd vrijgesteld van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt waardoor hij niet langer diende te bewijzen dat hij actief werk zocht, maar dat deze bestaansmiddelen onder de drempel liggen van *"honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie"*.

3.10. Naar aanleiding van deze vaststelling werd een behoefteanalyse doorgevoerd, zoals bedoeld in het door verzoekster geschonden geachte artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Na deze behoefteanalyse, waarbij de huur in rekening werd genomen en tevens werd overwogen dat er ook nog *"de kosten van de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven"* zijn en *"de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven"*, concludeerde de gemachtigde van de staatssecretaris *"dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen"*.

3.11. Verzoekster is van mening dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen deugdelijk behoefteonderzoek heeft doorgevoerd. Verzoekster beweert dat er elementen zijn waarmee geen rekening zou zijn gehouden. Zo houdt zij voor dat de referentiepersoon een vast netto maandinkomen geniet van 1219,53 euro netto, hetgeen zou blijken uit een attest van het ABVV van 13 oktober 2016 (Verzoekschrift, bijlage 8), dat verzoekster al sinds 2013 een stabiele relatie heeft, dat de referentiepersoon steeds hard gewerkt heeft, maar door een rugoperatie genoodzaakt is thuis te blijven en dat geen rekening werd gehouden met de eigen mogelijkheden van verzoekster.

3.12. De Raad merkt op dat in weerwil van de beweringen van verzoekster in de beslissing niet zomaar werd gesteld *"dat 120% van het leefloon wel het strikte minimum is die de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben"*. Er werd immers enerzijds rekening gehouden met de ontvangen werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon, die gemiddeld 1147,56 euro bedroeg en anderzijds met *"maandelijkse vaste kosten zoals o.a. maandelijkse huislasten van €400 en de kosten van de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven"*. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoekster zich met betrekking tot de hoogte van het vaste netto maandinkomen van haar partner niet dienstig kan beroepen op het stuk dat zij thans als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 8). Dit stuk dateert van 13 oktober 2016, en kon niet aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris worden onderworpen. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zouden uitstijgen boven *"honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie"*, zoals zij in haar middel beweert. Met het gegeven dat de referentiepersoon steeds hard gewerkt heeft en door een rugoperatie teruggevallen is op een werkloosheidsuitkering werd wel degelijk rekening gehouden aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris overwoog dat betrokkene *"heden vrijgesteld is van de verplichting beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt"*.

3.13. Waar verzoekster beweert dat met andere inkomsten geen rekening werd gehouden, kan zij evenmin worden gevolgd. Zij wijst op haar eigen mogelijkheden, op haar diploma verpleegkunde en op haar eigenaarschap van een onroerend goed in Iran, maar zij toont nergens concreet aan hoeveel 'inkomsten' dit vertegenwoordigt, noch in hoeverre de referentiepersoon over deze 'inkomsten' zou kunnen beschikken. Zij zet ook uiteen dat zij "*dochter is van een grote Iraanse zakenman in de export van pistachenoten*", en zij beweert dat zij zich financieel geen zorgen hoeft te maken, maar zij blijft in gebreke te verhelderen welke impact dit heeft op de doorgevoerde behoefteanalyse. Verzoekster meent dat zowel zijzelf als haar Belgische partner een eigen financieel vangnet achter de hand heeft, maar ook hiervan legt verzoekster geen concrete cijfers voor. De Raad stelt vast dat verzoekster geenszins kan worden bijgetreden waar zij stelt dat er manifest onzorgvuldig zou zijn geoordeeld of dat de beslissing zou stoelen op een incorrecte feitenvinding. Het feit dat verzoekster en haar partner reeds drie jaar samenwonen en zelf in hun behoeften konden voorzien, betekent immers niet dat het risico om ten laste te vallen van de openbare overheden ook naar de toekomst toe zou zijn afgewend.

3.14. Verzoekster voert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating, zoals in onderhavig geval, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

3.15. De Raad stelt vast dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoekster dient te worden aanvaard aangezien zij reeds enige tijd samenwoont met de Belgische

partner waarmee zij eind 2015 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde. In de bestreden beslissing kan de volgende afweging teruggevonden worden met betrekking tot het gezinsleven van verzoekster: "(...) *het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en haar partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.*" In haar middel verwijst verzoekster naar haar integratiepogingen, maar zij toont nergens aan dat er concrete beletselen zouden bestaan om haar recht op gezinsleven op een andere manier uit te bouwen of te beleven.

3.16. Aangezien er geen aanleiding lijkt te bestaan om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te vernietigen, kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij poneert dat het bevel om het grondgebied te verlaten zijn juridische en feitelijke grondslag zou verliezen.

3.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheids- of van het evenredigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN